

Jeg er gift, mor til 2, bonusmor til 2 og mormor til Helena på 4,5 år. Jeg elsker min familie og det liv vi har. Derudover er jeg formand for Bedsteforeningen, som har eksisteret siden 2014. Vi er bedsteforældre, som kæmper for at hjælpe andre bedsteforældre til anbragte børn.

Vores og andre bedsteforældres største frygt er tvangsbortadoption. Selvom mit barnebarn har været anbragt i 4 år, så frygter jeg stadig at forvaltningen tager den beslutning.

I forvejen bliver bedsteforældre og øvrig familie fremmedgjort ved at have så lidt samvær som muligt. Vi har selv 4 timer om året!!

Siden 2015 er antallet af tvangsbortadoptioner eksploderet fra 1 til 35. Disse tal er fra 2019 og der har været mindst lige så mange i 2020. Lolland kommune står for størstedelen af dem. Et bevis på at det er billigere at bortadoptere end anbringe.

Jeg har fået en historie fra et af vores medlemmer, som er mormor til et nu tvangsbortadoptet barn. Denne familie er fra Guldborgsund, som følger godt efter Lolland med tvangsadoptioner.

Jeg taler ud fra barnets perspektiv. Mor er diagnosticeret med borderline. Dette er en diagnose, som kan behandles og i sig selv ikke er ensbetydende med at hun er en dårlig mor eller ikke er i stand til at være forælder. Far har for flere år siden begået et par småkriminelle handlinger. Dette har han lagt bag sig for længe siden og dette gør heller ikke at han er ude af stand til at være far. Der sidder flere hærdede kriminelle i danske fængsler, som har samvær med deres børn og er i stand til at være en kærlig forælder.

Farfar har set sig sur på parret og laver et par underretninger. Ifølge lovgivningen skal der indkaldes til et møde og man skal orienteres om en underretning også selvom der ikke bliver handlet på den. Dette er ikke sket. Familien opdager det først på et senere tidspunkt, da de beder om aktindsigt.

Forvaltningen vil lave en børnefaglig undersøgelse og en neurologisk undersøgelse på mor, mens hun er gravid. En ung, førstegangsmor, som har fået flere grundløse underretninger. Så naturligvis er hun stresset og hun får påvist en IQ på 70. Dette betyder normalt, at man er retarderet.

Forvaltningen lover familien støtte i hjemmet, men skifter mening efterfølgende. I stedet forelægger forvaltningen den lille familie at de kan vælge mellem Bagsværd observationshjem eller at barnet bliver fjernet ved fødslen. Så de vælger selvfølgelig Bagsværd observationshjem.

Mor føder august 2018 og på sygehuset får hun at vide at hun har mistet så meget blod, at hun skal blive der 1 uge, men allerede efter 2 dage kommer forvaltningen og siger at hun skal til Bagsværd med det samme. Hun får lige lov til at komme hjem og pakke det mest nødvendige.

Jeg kender selv personligt Bagsværd observationshjem, både fordi min datter har boet der med sit barn, men også fra andre skæbner. Og det er ikke for børn, det sted. Det er kendt for at nedbryde og chikanere forældre. Og denne familie er ingen undtagelse. Far må ikke være der, selvom han var blevet lovet at han kunne være der i weekender og ferier. Mor bliver nedgjort og får noget pædagogerne kalder borderline terapi. Dette er personalet ikke uddannet til. Når mormor og morfar er på besøg, må de ikke sidde med barnet, da hun ikke må være i for mange hænder.

Efter 2 måneder på Bagsværd observationshjem og på baggrund af fejlbehæftede udtalelser herfra, får familien at vide at barnet skal anbringes. Hvis ikke de går med til en frivillig anbringelse, ser de aldrig barnet igen.

Dette er en besked, som mange forældre til anbragte får. Tidligere på året lavede vi en spørgeundersøgelse i Bedsteforeningen, hvor over halvdelen svarede at de blev lovet flere rettigheder, ved at sige ja til frivillig anbringelse!!

Familien føler de er tvunget til at sige ja til frivillig anbringelse. Kommunen spørger lige kort om nogen i netværket kunne tage hende og blandt flere andre bliver mormor og morfar nævnt. Men der sker ikke yderligere med dette.

Barnet kommer på børneafdelingen på Bagsværd observationshjem. Hvor barnet jo er gennem mange hænder dagligt. Familien har samvær hver mandag og oplever et barn, som ligger i et koldt lokale med andre spædbørn. Da mor skal skifte ble, ser hun gammel afføring og skidt flere steder på barnet. Hun forsøger at sige dette til personalet.

Efter en måned får de at vide at de har fundet en plejefamilie. Forældrene beder om at møde plejefamilien inden og det får de lov til. De erfarer dog at plejefamilien allerede har været sammen med barnet flere gange.

Barnet er hos plejefamilien i godt et år og der er flere gode samvær. Dog med lang tid i mellem.

I slutningen af 2019 får familien at vide at barnet skal bortadopteres. Sidste samvær vil være i marts 2020. Men efter deres samvær i januar 2020, siger forvaltningen at det var så det sidste samvær. Mormor og morfar når ikke at sige farvel.

Barnet kommer nu til en midlertidig adoptionsfamilie, som efterspørger billeder og information om familien gennem plejemor. Men adoptivfamilien ønsker ikke dette alligevel.

Mormor og morfar skriver flere gange til familieretshuset vedr. manglende undersøgelse af netværket og i foråret 2020 bliver de kontaktet af forvaltningen. 2 personer fra forvaltningen bruger 2 timer på at konstatere at morfar er psykisk syg, fordi han har haft samtaler med psykiatrien og mormor har ingen mentaliseringsevne, fordi hun ikke ønsker at fortælle om specifikke episoder fra sin barndom. Så derfor bliver mormor og morfar afvist til at være netværkspleje.

Sagen har været i børn og ungeudvalget, i ankestyrelsen og i retten og alle steder fastholder de forvaltningens beslutning, selvom der er påpeget flere fejl og voldsomme udtalelser fra forvaltningen. Bl. a. bliver der sagt i en telefonsamtale af forvaltningen, vi skal nok sørge for at I ikke vinder i retten og vi skal nok sørge for at hun får et nyt navn og nyt cpr. Nummer.

Vi står så her med en hel familie, som har mistet et lille barn. De siger selv at hvis hun var afgået ved døden havde det været nemmere. Fordi så ville de vide hvor hun var. De ville have fået tilbudt krisehjælp og støtte. Nu har de ingenting.

Omkostningen ved ikke at undersøge disse familier, muligheden for netværkspleje eller korrekt støtte i hjemmet er ubeskrivelig ødelæggende, ikke alene for familien, men også for barnet, som vokser op uden omsorg og kærlighed fra sin biologiske familie. De kan opleve identitetskrise, ødelagt selvværd og kan blive børn, som vokser op til et rodløst liv med afbrudt uddannelse, misbrug og arbejdsløshed. En kæmpe udgift for samfundet og en evig kamp og sorg for familien.

Det er en misforståelse og en gammel overbevisning at hvis der er noget galt med barnet, så er der også noget galt med forældrene. Dette er ikke rigtigt længere, hvis det overhovedet har været det. Der er mange ressourcestærke forældre, som har børn med diagnoser eller som er alkoholikere eller misbrugere. Forvaltningen undgår i de fleste tilfælde at bruge netværkspleje, på baggrund af denne holdning. Hvis de

ønsker at kigge på netværket, forsøger de i stedet at skræmme dem væk, ved at fortælle at for eksempel bedsteforældre ikke må være sammen med deres børn, med mindre der er samvær med barnet.

Som formand for Bedsteforeningen, mormor til anbragt barn, aflaster for en handicappet pige og virksomhedsejer, står jeg uforstående overfor de beslutninger, der ligger bagved alt dette. Det er det vi kæmper for i Bedsteforeningen, at vores børnebørn skal slippe for. De skal have muligheden for en stærk tilknytning til biologisk familie, kærlighed og lige mulighed for et godt liv.